

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 48

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰουλίου Μερύ: Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνων).
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.—
ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ, διήγημα Felix Franc.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμαμάτων κτλ. κτλ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΕΡΥ

Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

EN BIENNH

Ἵπάρχουσι πόλεις, ὧν τὸ ὄνομα ἔχει τι
ἐν αὐτῷ τὸ μυστηριώδες. Ἐκ τῶν πόλεων
τούτων εἶνε τὸ Πάνορμον ἐν Σικελίᾳ, ἡ Βε-
νετία ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ Κολωνία ἐν Γερμανίᾳ.
Ἐν δὲ τῇ Γαλλίᾳ ἔχομεν Βιέννην τὴν Δελ-
φινικήν, ἣτις ἐπίσης ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν
αὐτῆς φυσιογνωμίαν καὶ ἣτις ἐν ἀκριστοῖς
καὶ παραδόξοις παραδόσεσι παρέχει τῷ πε-
ριηγητῇ τι τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον συνα-
σθάνεται μὲν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὀρίσῃ.
Ἡ Βιέννη εἶνε ἡ Κολωνία τῆς Γαλλίας. Ἡ
Κολωνία ἔχει καθεδρικὸν ναὸν κτισθέντα
ὑπὸ τοῦ δαίμονος, ζοφεράν ἐκκλησίαν, ἣτις
προσβλέπει διαρρέοντα τὸν Ῥήνον, καὶ ἐν ἣ
ἐτάφησαν οἱ τρεῖς βασιλεῖς οἱ προσκυνήσαν-
τες τὸν Ἰησοῦν βρέφος. Τοῦτο δὲ ἦδη θά
ῤῥκει, ἵνα δώσῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην χα-
ρακτῆρα παράδοξον. Ἐχει καὶ ἡ Βιέννη
τὸν καθεδρικὸν αὐτῆς ναόν· ἡ χριστιανικὴ
αὐτῆς ἐκκλησία ἀντεκατέστησε ναὸν τινα,
τὸν ὁποῖον ὁ Βρέννος εἶχεν ἀνεγείρει εἰς τὸν
Τευτάτην¹

Πρὸ αὐτῆς μετὰ τῆς χαρίσεως αὐτοῦ
ὁρμητικότητος ρέει ὁ Ῥοδανός, ἐπὶ τῆς ἀρι-
στερᾶς τοῦ ὁποῖου ὄχθης βλέπομεν τάφον
ἀνώνυμον καὶ ἀρχιτεκτονικῆς ἀλλοκότου.
Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ὁ τάφος οὗτος εἶνε
ὁ τοῦ Πιλάτου· τοῦ Πιλάτου ἐπὶ τῶν ἡμε-
ρῶν τοῦ ὁποῖου ἔπαθεν ὁ Χριστός· Passus
est sul Pontio Pilato. Ἐγγύτατα δὲ τῆς
Βιέννης δεικνύουσι τὸ ὄρος Πιλάτου· mons

1. Τευτάτης, ἢ Τευτ. Ὁ κυριώτερος τῶν Γαλατῶν
καὶ Γερμανῶν Θεός. Σημ. Μεταφρ

Pilatus. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ διοικητὴς
τῆς Ἰουδαίας ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ ἐπὶ τοῦ
Αὐτοκράτορος Καλιγούλα. Ὁ συγγραφεὺς τὸ
συναξάριον (légende) τοῦ περιπλανωμένου
Ἰουδαίου παριστᾷ τὸν Ἰσαὰκ Λακέδαίμον
(Laquedem) ὡς μεταβάντα εἰς τὴν ἐν τῷ
Δελφινάτῳ Βιέννῃ τὸ 1877· ἐξέλεξε δὲ
τὴν πόλιν ταύτην προτιμήσας αὐτὴν πάσης
ἄλλης, ἐνεκα τῆς ἐκ τοῦ τόπου ἐμπνεύσεως.

Ἀπὸ τὴν Βιέννην ἔπερσε
Ποῦ ἔναι ἔς τὸ Δελφινάτον
Ποτὲ δὲν εἶδαν ἄνθρωπον
Τοσοῦτον πωγωνάτον!

Λέγει τὸ συναξάριον· ἔπρεπε τῷ ὄντι ὁ
περιπλανώμενος Ἰουδαῖος νὰ ἐμφανισθῇ εἰς
τὴν πόλιν, ἐν ἣ ἀπεβίωσεν ὁ Πιλάτος.

Ἀναγκαῖος ἦτο ὁ βραχὺς οὗτος πρόλο-
γος, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον Χρονικόν,
τὸ ὁποῖον μοι ἐνέπνευσε λατινικόν τι χειρό-
γραφον, ὅπερ πρὸ ἐτῶν ἀνέγνωσα διαμένων
ἐν τῷ μεταξὺ Βιέννης εἰς τοῦ Δαγωγικοῦ
Πρακτορείου Ρέαρε) πύργῳ τοῦ Κ. Β. Σ*.

Α'

Βασιλεύοντος τοῦ Καλιγούλα καὶ Πραι-
τορος τῆς Βιέννης ὄντος τοῦ Κ. Μαρκίου
διὰ τῆς θριαμβικῆς τῆς Μητροπόλεως ταύ-
της τῆς Γαλλίας πύλης οἱ κάτοικοι τῆς
πόλεως εἶδον φορεῖον συνοδευόμενον ὑπὸ
πολλῶν ἱππέων. Μεγάλη ἐγένετο ἡ ἐκεῖ
συρροή τοῦ λαοῦ. Τὸ φορεῖον τοῦτο ἔσταμά-
τησε πρὸ ταπεινῆς τιнос τὴν ὄψιν καὶ σχε-
δὸν συναφῶς μετὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀρεως οἰ-
κίας. Ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ταύτης
ἐρυθροῖς γράμμασιν ἦτον ἐπιγεγραμμένος τὸ
ὄνομα Φ. Ἀλβίνου. Γέρων τις ὑψηλοῦ καὶ
κεκυφὸς ἀναστήματος, καίτοι ἡλικιωμένος,
κατῆλθε μὲ ἀρκετὴν εὐκίνησιν ἐκ τοῦ φο-
ρεῖου καὶ προπορευομένων αὐτοῦ δύο δούλων

Ἐβραίων εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑπο-
δοχῆς, ὅπου ἀναμφιβόλως ἀνεμένετο ὑπὸ τοῦ
οἰκοδεσπότου, ὅστις ἦτο φίλος του.

Ὁ ἐν τῷ λουτρῶνι ὑπηρετῶν δούλος δὴ-
γησε τὸν γέροντα εἰς τὸν νυμφαῖον, ἵνα λούσῃ
καὶ ἀλείψῃ αὐτὸν δι' ἀρωματικῶν ἐλαίων.
Εἵτα ἤναψαν τὰς λυχνίας τοῦ ἐστιατορίου
καὶ παρέθηκον τὸ δεῖπνον.

Ὁ Ἀλβίνος ἦτο μόνος μετὰ τοῦ ξένου ἐν
τῷ τρικλίνῳ. Μόλις δὲ παρετέθη τὸ ἐκ νω-
πῶν ὦων ἔδεσμα καὶ ἤρξατο μεταξὺ τῶν
δύο συνδαιτημένων ἡ συνομιλία.

— Πολλὰ παρῆλθεν ἀπὸ τοῦ ἀποχαι-
ρετισμοῦ μας ἔτη, εἶπεν ὁ Ἀλβίνος· ἄς κε-
νώσωμεν ἐν ποτήριον Ῥοδανεῖου οἴνου ὑπὲρ
τῆς ἐπανάδου σου.

— Ναί, πολλὰ παρῆλθεν ἔτη, εἶπεν ὁ
γέρον· καὶ κατηραμένη νὰ εἶνε ἡ ἡμέρα· καθ'
ἣν ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἰουδαίας διεδέχθη
τὸν Οὐαλέριον Γράτον. Τ' ὄνομά μου εἶνε
ἀπαίσιον· κακὴ τις μεῖρα ὑπάρχει προσκε-
κολλημένη εἰς τοὺς φέροντας αὐτό. Εἰς τῶν
προγόνων μου, ὁ Ἰπάτος Πόντιος ἐνεκόλα-
ψεν ἀτιμωτικὸν σῆμα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς
Ῥώμης· διήλθεν ὑπὸ τὰς Καυδιανὰς λόγ-
χας, κατὰ τὸν πρὸς τοὺς Σαμνίτας πόλεμον.
Ἄλλος δὲ τις ἀπωλέσθη πολέμων πρὸς τοὺς
Πάρθους καὶ ἄλλος ἐν τῷ κατὰ τοῦ Ἀρ-
μινίου πολέμῳ· καὶ ἐγώ, ἐγώ !!!

Ἡ κύλιξ ἔστη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γέ-
ροντος καὶ δάκρυα ἔπεσαν ἐντὸς τοῦ οἴνου.

— Καὶ σύ, λοιπόν. τί ἔκαμες;... Ἡ ἀδι-
κία τοῦ Καλιγούλα σ' ἐξορίζει εἰς Βιέννην·
καὶ διὰ ποῖον ἐγκλημα; Εἶδον τὴν δίκην
σου ἐν τῷ Πίνακι τῶν δικῶν (Tabularium)
Κατηγογέλθης ὑπὸ τοῦ Οὐατελλίου, τοῦ Το-
πάρχου Συρίας, ὅστις εἶνε ἐχθρὸς σου· ἐτιμώ-
ρησες ἔβραϊους τινας ἀποστατας κατασφά-
ξαντας Σαμαρίτας ἐκ τοῦ ἡμετέρου γένους
καὶ περιχρᾶκωθέντας κατόπιν ἐπὶ τοῦ ὁ-

ρους Γαριζέμ. Κατηγορεῖται δὲ ὅτι οὕτως ἐπραξες ἐκ μίσους κατὰ τῶν Ἰουδαίων ;

— Ὅχι, ὅχι, Ἀλβίνε· ὁμνῶ τοὺς θεοὺς ἅπαντας ὅτι ποσὼς δὲν μὲ λυπεῖ ἡ ἀδικία αὕτη τοῦ Καίσαρος.

— Μήπως διέπραξες παρανόμους φορολογικὰς εἰσπράξεις εἰς τὴν Ἰουδαίαν ;

— Πώποτε.

— Μὴ ἀφῆρπασας ὠραίας νεαρὰς Ἰουδαίας ἀπὸ τῶν συζύγων των ;

— Πώποτε.

— Μὴ κατεδίκασας εἰς τὴν ἀγχόνην πολίτας Ῥωμαίους, ὡς ὁ Βέρρης ἐν Σικελίᾳ ; Ὁ Πιλάτος δὲν ἀπεκρίθη.

— Σ' ἐγνώρισα πάντοτε ἀγαθὸν καὶ ἐχέφρωνα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλβίνος, δι' ὃ καὶ μεγαλοφώνως ἀνεφώνουν ἐν τῇ Ῥώμῃ ὅτι δὲν προσηνέχθησαν εὐγενῶς πρὸς σέ ἀπολύσαντές σε ἐκ τοῦ ἀξιώματός σου. Δὲν ἀννήχθησαν κατὰ σοῦ πρὸς τὴν Γερουσίαν· εἶσαι θῦμα τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ Ταπάρχου τῆς Συρίας.

— Ἀλβίνε, ἅς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλης ὑποθέσεως. Εἴμαι κεκοπιπκῶς, ἐρχομαι δ' ἐνταῦθα ἐκ Ῥώμης. Εἰς αὐρίον τὰ σπουδαῖα ! ὡς λέγει ὁ Σοφός. Ὁ οἶνος οὗτος τοῦ Ροδανοῦ εἶνε ἐξαιρετός.

— Φυλάχθητι ἀπὸ τοῦ οἴνου τούτου, Πιλάτε, διότι διαταράττει τὸν νοῦν.

— Τόσον τὸ καλλίτερον ! Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν φοβοῦμαι· εἴμαι συνειθισμένος εἰς τὸν οἶνον, τὸν ὁποῖον συγκομιζοῦσιν ἐκ τῶν ἀμπελώνων τῆς Ἑγγαδῆς¹ ὅστις εἶνε δυνατόν τοῦ Βάκχου ποτὸν !

— Κάμε, ὅ,τι ἀγαπᾷς. Ἀλλ' εἰπέ μοι, σύ, ὅστις ἐρχεσαι ἐκ Ῥώμης, ὅποια τὰ ἐκείθεν πολιτικὰ νέα ;

— Κακοὶ εἶνε οἱ οἰωνοί ! Δὲν ἀνεγνώρισα τὴν Ῥώμην· αὕτη δὲν ἀνέρχεται πλέον, ἀλλὰ κατέρχεται.

— Τί λέγεις ;

— Λέγω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε. Δὲν ἀκούεις, σύ, ἐντεῦθεν τὸν ὑποκώφως βρέμοντα τοῦτον κρότον ; ὑπάρχει ἀόρατός τις καὶ ἀνωτέρα δύναμις, ἥτις ὠθεῖ τὸ κράτος πρὸς τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ. Οἱ Θεοὶ ἡμῶν ἤττηθησαν. Οἱ Θεοὶ ἡμῶν οἰχονται ! Ἀκουσον, Ἀλβίνε, ἄφες με τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀκόμῃ ν' ἀπευθύνω μεδιᾶμα πρὸς τοὺς ἐφεστίους Θεοὺς σου. Ἄς μὴν ὁμιλῶμεν περὶ θλιβερῶν πραγμάτων. Ἡ νύξ εἶνε μήτηρ τῆς λύπης, ἀλλὰ τὸ Τρίκλινον μᾶς συμβουλεύει νὰ εἴμεθα φαιδροί. Εἰπέ εἰς τὸ παιδίον νὰ ἐγγύσῃ εἰς τὸ ποτήριον οἶνον τῆς Κρήτης καὶ εἰς τὸν τὰ τῆς κοίτης ἐπιμελούμενον δοῦλον νὰ μοι φέρῃ τὰ σανδαλία μου καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν κλίνην μου. Δὲν ἀγαπῶ τὴν ζοφερὰν νύκτα· ἅς πέσωμεν ἵνα κοιμηθῶμεν διὰ νὰ φέρωμεν τὸ ταχύτερον τὴν ἡμέραν.

Ὁ Ἀλβίνος ὑπεκλίθη καὶ ἐγένετο ὅ,τι ὁ Πιλάτος ἐπεθύμει. Καὶ ἐνῶ ὁ δοῦλος ἐπλησίαζε μετ' ἀργυρᾶς προχοῖδος χρησιμεύουσας πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν καὶ τὴν ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸν Πιλάτον ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ γέροντος ἐβλεπον μεγάλην ὠρότητα καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ καταχθόνιον λάμψιν.

Τὴν ἐπιούσαν, ἥτις ἦτον ἡ παραμονὴ τῶν καλανδῶν τοῦ Αὐγούστου, ὁ Πιλάτος περιεπάτει μετὰ τοῦ φιλοξενούντος αὐτὸν Ἀλβίνου εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν τῆς Βιέννης ἄστυ καὶ ἤκουεν ἀπροσέκτως τοὺς λόγους τοῦ φίλου του, ὅστις εὐηρεστεῖτο νὰ δεικνύῃ τὰς διαφόρους συνεικίας καὶ τὰ λαμπρὰ οἰκοδομήματα, τὰ ὅποια ἐν αὐταῖς ἀνηγείροντο πανταχόθεν.

« Δὲν μένει πλέον ἐνταῦθα ἔγνος τῆς ἐξουσίας τῶν Ἀλλοβρογῶν², ἔλεγεν ὁ Ἀλβίνος. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος οἱ Ἀλλόβρογες ἐπαυσαν ἐνοχλοῦντες τὴν πόλιν ταύτην. Γαλήνιος καὶ ἡσυχος εἶνε ὁ βίος ἐν Βιέννῃ, καὶ ἐν αὐτῇ δύνασαι νὰ διέλθῃς ἀσφαλῶς τὰς παρὰ τῶν Θεῶν ὑπολειπομένας σοι ἡμέρας.

» Ἰδοὺ ἐνώπιον ἡμῶν τὸ παλάτιον τῶν αὐτοκρατόρων· δὲν εἶνε τόσον μέγα, τόσον μεγαλοπρεπές ὅσον τὸ τοῦ Παλατίου, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐπαρκῇ εἰς οἰκοδεσπότας μὴ ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῷ· παρατήρησον πρὸς τ' ἀριστέρα καὶ θέλεις ἀναγνωρίσῃ τὸν ναὸν τοῦ Αὐγούστου καὶ τῆς Λιβίας· ἐὰν δὲ οἱ ὀφθαλμοί σου δὲν ἐξησθῆναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῆς Ἰουδαίας δύνασαι ἐντεῦθεν ν' ἀναγνώσῃς τὴν ἐπιγραφὴν *Divo Augusto et Liviae*. (Τῷ θεῷ Αὐγούστῳ καὶ τῇ Λιβίᾳ). Ἀπωτέρω εἶνε ὁ εἰς τοὺς ἑκατὸν Θεοὺς καθιερωθεὶς ναός. Ἐὰν ὑπάγωμεν εἰς τὸν περίπατον τῆς Ῥώμης³ θέλομεν ἐκεῖ εὔρῃ τὸ διὰ τὰς ναυμαχίας χρησιμεῖον ὑδροστάσιον (*étang*), καὶ ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ ποταμοῦ θὰ καταβῶμεν, διὰ νὰ ἀναπνεύσωμεν ὀλίγην ὁρσὸν ἐπὶ τῆς γεφύρας. Ἡ Βιέννη, ὡς ἡδὴ δύνασαι νὰ παρατηρήσῃς καὶ σὺ ὁ ἴδιος, εἶνε εὐάρεστος πρὸς διαμονὴν πόλις· τὸ κλίμα αὐτῆς εἶνε γλυκὺ· τὰ περιστοιχοῦντα καὶ ἐγγύθεν δεσποῦντα αὐτῆς ὄρη τὴν προφυλάττουσιν ὡσαύτως καὶ κατὰ τῆς ὁρμῆς τῶν ἀνέμων. Ἀπέχομεν δεκαπέντε μίλλια τῆς Λυῶνος, ὁ δὲ Ροδανὸς ἐπιβραχύνει ἡμῖν τὴν πρὸς τὴν Μασσαλίαν καὶ Ἀρέατον (*Arles*) ὁδόν. Αἱ τρεῖς αὗται σπουδαῖαι πόλεις ἐξαρτῶνται διοικητικῶς ἀπὸ τῆς Βιέννης κατ' ἀπόφασιν Τιβερίου τοῦ Καίσαρος. Εὐχαρίστησον λοιπὸν τὴν εἰμαρμένην τὴν δοῦσάν σοι ὡς τόπον ἐξορίας τὴν Βιέννην».

Ὁ Ἀλβίνος παρετήρησε ταραχὴν τινα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος.

Εἶχεν ὁ Πιλάτος προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ νέφους κονιορτοῦ ἐγειρομένου ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ Ροδανοῦ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐβλεπέ τις λάμποντα ὅπλα καὶ καλπάζοντας ἵππους.

— Εἶνε ὁ Πραίτωρ, εἶπεν ὁ Ἀλβίνος· ἐπεσκέφθη πρὸ ὀλίγου τὰς ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ ἐργασίας· εἶνε δὲ ὁ καθημερινὸς περίπατός του.

— Ἄς ἀποφύγωμεν τὸν πραίτορα, εἶπεν ὁ Πιλάτος· ἅς μὴ γείνη αὐτῷ γνωστὸν τὸ πρόσωπόν μου.

Ἰνα δ' ἐπανελθῶσιν οἵκαδε ἐφθασαν εἰς τὴν Κυρηνάλιον ὁδόν· ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀέργων προσελκυσθὲν ἐκ τοῦ κρότου τῶν βυκανῶν (τρανοσαλπίγγων) κατήρχετο πρὸς

τὴν ὄχθην, ἵνα ἴδῃ τὸν Παίρτορα διερχόμενον τῆς ἀκλουθίας αὐτοῦ. Ὁ Πιλάτος εὐρέθη περιστοιχισμένος ὑπὸ τοῦ κυμαίνοντος ὄχλου καὶ ἡ ἐπίσπευσις αὐτοῦ παρετηρήθη, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει πάντοτε ὁπότε ἀνθρωπὸς τις μόνος ὁδεύει σπεύδων πρὸς δι-εὐθυνσιν ἀντίθετον τοῦ συναγυρμού τῶν περιέργων.

Ἄλλως τε δὲ ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ ἤθελεν εἶσθαι ἐπαρκής, ἵνα ἐπισύρῃ σκώμματα τινα ἐνεκα μακρᾶς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ διαμονῆς. Ὁ Πιλάτος εἶχε τὰς περὶ τὸ σῶμα, τὰς χειρονομίας, τὸ σχῆμα, τὰ ἐνδύματα, ἑβραϊκὰς συνηθείας. Καὶ αὐτὸ δὲ προσέτι τὸ πρόσωπόν του, ἡ μέλαινα καὶ βοστρυχώδης κόμη του, ἡ μελαγχρὺς χοροῖά του (ἦτο τὴν καταγωγὴν Ἰσπανός) ἀπεκάλυπτον ὅτι ἦτο Ἑβραῖος μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖος.

Φωναὶ πλησίον αὐτοῦ ἔλεγον :

— « Ἀρίσκατε τὸν Ἰουδαῖον νὰ περάσῃ· πηγαίνει εἰς τὴν συναγωγὴν διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὸ Σάββατον. »

Ἄλλαι δὲ φωναί.

« Μητερίτσαις φυλάγετε καλὰ τὰ παιδιὰ σας. Ὁ λύκος ἐκατάβηκε ἀπὸ τὸ Κουρίναλιον. »

« Πρέπει νὰ τὸν πιάσωμεν καὶ νὰ τὸν σταυρώσωμεν. »

Αἱ ἀπειλαὶ αὗται δὲν ἐξετελέσθησαν· ὁ δὲ Πιλάτος μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κεκυφίαν καὶ μὲ ἱκετευτικὸν σχῆμα διήλθε διὰ μέσου τοῦ πλήθους καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς Κουρίναλίου ὁδοῦ. Ἐκεῖ δ' ἐτέρα σκηνὴ ἀνέμενεν αὐτόν.

Θύρα τις ἦτο ἀνεωγμένη· ἐν τῇ ταραχῇ του ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀλβίνου· αὕτη ὠμοιάζε πρὸς ὅλας τὰς γειτονεύσας οἰκίας καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ κατεσπευσμένως κλείων κατόπι τὴν θύραν.

Κεραυνοβόλος κραυγὴ τὸν ἔκαμε νὰ παγώσῃ ὑπὸ τοῦ τρόμου· ἤκουσε τ' ὄνομα του προφερόμενον πρὸ αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐφράξε τὰ ὦτά του.

Ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκογένειά του κατεσκεύαζον καλὰθους ὑπὸ τὸςωπερικὸν περιστύλιον τὸ καλούμενον *impluviura*. Βλέπων ὁ οἰκοδεσπότης εἰσερχόμενον τὸν Πιλάτον, ἀνεγνώρισεν αὐτόν, διότι ἦτο λίαν περιώνυμον τοῦ φθάσαντος τὴν προτεραίαν ξένου ὀνομα, τοῦ ἐξορισθέντος εἰς Βιέννην.

— Πιλάτε, Πιλάτε ! εἶχεν ἀνακραῖζει οὗτος.

Καὶ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ, ἀφίσαντα νὰ πέσωσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν των τὰ καλὰθια, ἐπανελάθον τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ὄνομα, τὸ κατακεκαλυμμένον ὅλως ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Θεοῦ.

Ἦτο χριστιανικὴ οἰκογένεια.

Ὁ Πιλάτος ἐζήτηε παρ' αὐτῶν ἄσυλον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνόησαν· ὠμίλει γλῶσσαν λατινικὴν ἀναμειγμένην μετὰ τῆς ἑβραϊκῆς. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλβίνου ἐπανελάμβάνετο ἐν τῇ ἱεσίᾳ αὐτοῦ, ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης ἔκαμεν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ νεῦμα νὰ καθήσωσι καὶ ὡς ἂν εἶχεν ἐνθυμηθῇ θείας ἐντολῆς, ἣν εἶχεν ἀκούσει τὴν προτεραίαν ἐν μυστικῷ τινι τόπῳ διδασχῆς, ἐπλησίασε μὲ γαλήνιον φυσιογνωμίαν τὸν Πιλάτον, ἡνέ-

1. Γαλιτικῆς τινος φυλῆς. Σημ. Μεταφρ.

2. Τὸπος οὕτω καλούμενος ἐν Βιέννῃ τῇ Δελφινικῇ. Σημ. Μεταφρ.

1. Ἑγγαδῆ, ἐν Ἰουδαίᾳ. Σημ. Μεταφρ.

ωξε την θύραν τῆς οἰκίας του καὶ μετὰ τὸν δάκτυλον ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν κατοικίαν τοῦ γείτονος τοῦ Ἀλβίνου. Διαβάς ὁ Πιλάτος τὴν ὁδὸν, ἐπανέκαμψε παρὰ τῷ φίλῳ του.

Οὗτος εἶχεν ἀποχωρισθῇ, βιάως ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἀπὸ τοῦ συμπεριπατοῦντος μετ' αὐτοῦ φίλου καὶ ἴσως μάλιστα ἦτο κατηχηριστήμενος ὡς εὐρὼν τὴν περίστασιν εὐνοϊκῆν, ἐν ἧ ἀπομακρυνθῇ ἀνθρώπου, οὗ ἡ οἰκειότης ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν δημοσίᾳ εἰς κίνδυνον.

Ὅπως δὴ ποτε, ὁ φρόνιμος Ἀλβίνος παρέτῃρησε διερχόμενον τὸν Πραίτορα, ἔλαβε τὸ ἀρμόζον εἰς αὐλικὸν σχῆμα ἀνέκραξε: Ζήτω ἡ Αὐτοκρατορὶ καὶ ἐπῆνεσε τὴν σπανίαν τῆς Πραιτωριανῆς φρουρᾶς μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ κάλλος τῶν ἵππων. Εἶτα δὲ βραδέως ὠδεύσε πρὸς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὅπου εὗρε τὸν φίλον του ἐν σπασμοῖς ἀπελπίσεως.

— Μὲ ἀνεγνώρισαν ! ἀνέκραξεν ὁ Πιλάτος βλέπων τὸν Ἀλβίνον· τὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ δακτυλοδεικτοῦσι καθ' ὁδόν. Ἐνθυμήθητι, ὦ Ἀλβίνε, ὅτι τὰ χεῖλη ἡμῶν, ὅτε ἤμεθα ἔφηβοι, ἐψιθύριζον πρὸς ἀλλήλους λόγους φιλίας. Ἐνθυμήθητι ὅτι συνεπαίξομεν ἐπὶ τῆς κονίστρης τοῦ Τιθέρεως, ὅτι ἐκαθήσαμεν εἰς τὰ αὐτὰ συμπόσια· ὅτι αἱ κύλικες ἡμῶν συνηνώθησαν ἐν ταῖς ἰδίαις σπονδαῖς. Ἐνθυμήθητι πάντα ταῦτα καὶ προστάτευσέ με διὰ τῆς ἀπαραβιάστου σκιᾶς τῆς οἰκιακῆς σου δάφνης. Προσφεύγω ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ἱερώς ξενίας σου.

Συγκινηθεὶς ὁ Ἀλβίνος, ὑπετραύλισε λέξεις τινὰς λαθὼν δὲ τὴν μίαν τῶν χειρῶν τοῦ Πιλάτου ἔθλιψεν αὐτήν.

— Ὑπάρχουσι λοιπὸν ἐν Βιέννῃ Χριστιανοί ; Ἠρώτησεν ὁ Πιλάτος συστρέφων τοὺς βραχίονας ἄνωθεν τοῦ μετώπου του.

— Ὡ ! Καὶ δὲν ὑπάρχουν πανταχοῦ. πλὴν ἐντὸς τῶν ναῶν μὲς ; εἶπεν ὁ Ἀλβίνος. Φοβεῖσαι ἄρα πολὺ τοὺς ἀνθρώπους τούτους ;

— Ὡ ! ναί ! ναί ! τοὺς φοβοῦμαι. Ὅλον τὸν κόσμον φοβοῦμαι. Ἰουδαῖοι, Ρωμαῖοι, Ἑθνικοί, ὅλοι οἱ ἐμὲ εἶνε τρομεροὶ καὶ μισητοί ! Καὶ οἱ μὲν Ρωμαῖοι ἐν ἑμοὶ βλέπουσιν ἀνθρωπὸν ἐγκληματίαν, διότι ὑπέπεσα εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Καίσαρος. Οἱ Ἰουδαῖοι, τὸν αὐστηρὸν Ἀνθύπατον, ὅστις κατεδίωξεν αὐτούς, οἱ δὲ Χριστιανοί, τὸν δῆμιον τοῦ Θεοῦ τῶν !

— Τοῦ Θεοῦ τῶν ! τοῦ Θεοῦ τῶν ! ὦ ! τοὺς ἀσεβεῖς !

— Ἀλβίνε, φυλάχθητι ἀπὸ τῆς γλώσσης σου !

— Ὡς Θεὸν λατρεύουσιν Ἰησοῦν, ἐκεῖνον τὸν Ναζωραῖον, τὸν γεννηθέντα ἐν φαντῇ καὶ θανατωθέντα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ !

— Δὲν θὰ τὸν ἐλάτρευον, ἂν ἔζη ἐπὶ ταπήτων ἐκ πορφύρας καὶ ἂν ἀνέπνεον ὑπὸ δοκοῦς χρυσοῦς . . . Ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς φιλίας σου θὰ ὑποβάλω, Ἀλβίνε, τὸν βίον μου, θὰ ἴδῃς δέ, ἂν ἐγὼ εἴμαι ἄξιος τῆς παρρησίας μοι ὑπὸ σοῦ φιλίας.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΕΠΗΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι.

[Συνέχεια]

Ὁ Ραβού συμμετέσχε τῆς ἐπιτυχίας ταύτης.

Κατὰ τὰς δοκιμὰς ἐπεδείξατο ὅλην αὐτοῦ τὴν φιλοσκόμμονα εὐφυΐαν, δι' ἧς ἔδιδεν εἰς τὸ ὄραμα φυσικωτέραν χροιάν.

Οὐδέποτε ἦν εὐθυμότερος ὅσον τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Πολλάκις ἐν τοῖς μυθιστορήμασι καὶ ἀλλοῦ γίνεται λόγος περὶ προκλήσεων.

Ἰσως ἐνίοτε προειδοποιούσιν ἡμᾶς περὶ τῶν συμβησομένων δυστυχημάτων.

Εἶναι δυνατόν.

Ἀλλὰ συχνότερον, ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ, αἱ καταστροφαὶ ἐπέρχονται ἡμῖν ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, ὁ δὲ κεραυνὸς ἐνσκήπτει ὅτε ὀλίγον περὶ αὐτοῦ φροντίζομεν.

Ὁ Ραβού ἐξῆλθε τοῦ θεάτρου μετὰ δύο ἐκ τῶν συναδέλφων του.

Ἦτο ἡ ἑκτὴ ὥρα.

Τὸ γελόεν πρόσωπόν του ἀπήστραπτεν.

Ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους ἐν τῷ θεάτρῳ εἶχεν ἀποκτήσει τὰς ἐξείς τῆς σκηνῆς μετ' ἐκπληκτικῆς εὐχερείας, ἥρξατο δὲ καὶ πῶς ν' ἀναδεικνύεται.

Βλέπων ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς δικαστικούς ἡθοποιούς, διενδοεῖτο ὅτι δὲν ἦτο ἀκατόρθωτον νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν.

Κατὰ τὰς δοκιμὰς εὗρεν εὐφυᾶ τινὰ λέξιν, ἣτις βραδυτέρον ὠφέλησεν αὐτόν.

Κατὰ τὴν πρώτην πράξιν ἡ σκηνὴ ἡνοίγετο δι' ἐνὸς γάμου, καθ' ὃν ἡ ἐλευθερία τῶν κεκλημένων ἐξικνεῖτο μέχρις ἀκολασίας.

— Αὐτό, εἶπε μετὰ τοῦ σαρκωτικοῦ αὐτοῦ γέλωτος, δὲν εἶναι γάμος, ἀλλὰ κραιπάλη.

Κατὰ τὴν ἐξοδόν, ὁ διευθυντὴς λαθὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, τῷ ἐπρότεινε μικράν τινὰ μίσθωσιν.

Τοῦτο ἦν εὐχάριστον δι' αὐτόν, ἥλπιζε δὲ πλείοτερον εἰς τὸ μέλλον.

Ἡθελήσε νὰ ἐρτάσῃ τὰς ἐλπίδας του ταύτας καὶ προσέφερεν εἰς τοὺς φίλους του ἐν ποτήριον οἴνου, νὰ βρέξουν τὸν λαμόν, ὡς ἔλεγεν ὁ φίλος του Ροβινώ.

Οἱ γνωρίζαντες τὰς ἀνίας, τὰς στερήσεις, τὰς ἀβεβαιότητας τοῦ βίου τοῦ ἀνδρὸς τοῦ γεννηθέντος ἐν Παρισίοις ἄνευ ὀβολοῦ, ἄνευ προστασίας, ἄνευ ὁδηγοῦ, τοῦ ριφθέντος εἰς τὸν κόσμον γυμνοῦ καὶ ὑποχρεωμένου νὰ συντηρηθῇ, νὰ κερδίῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἐν τῷ φοβρῷ ἐκείνῳ πανδοιμονίῳ, ἐν ᾧ οἱ ἀνθρωποὶ παλαίευσιν διὰ τὸ τάλληρον, μόνοι οὗτοι γνωρίζουσιν οἷα χρειάζεται δραστηριότης πρὸς τοῦτο καὶ ποίας χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως γίνεται πρόξενος καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐπιτυχία.

Ὁ Ραβού ἐθεωρεῖτο ὡς ἀμέριμνος.

Πλὴν ἦν μόνον κατ' ἐπιφάνειαν.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν συνήντησε τὴν ὀρφανὴν, πρὸς ἣν τοσοῦτον ἀφωσιώθη, διετέλει ἐν ἀφροντισίᾳ, εὐχαριστούμενος μὲ τὸ τίποτε, κερδίζων ἀρκετὰ, ζῶν τυχαίως ἄνευ μερίμνης διὰ τὴν ἐπαύριον, ἐργαζόμενος εὐθύμως καὶ διασκεδάζων, ἀγαπώμενος καὶ ἐπιζητούμενος διὰ τὴν πρωτότυπον αὐτοῦ φαντασίαν καὶ τὴν ἄπτωτον εὐθυμίαν του.

Ἀλλὰ μετὰ τὸν γάμον του ἐγένετο φιλόδοξος, ἐπιζητῶν περιστάσιν νὰ ἀποκτήσῃ πλοῦτη ἢ μάλλον εὐπορίαν, μετὰ ζήσεως σπουδάζων καὶ μελετῶν καὶ αὐτὰς ἐτι τὰς νύκτας ἐν σιωπῇ παρὰ τὴν κλίνην, ἐν ἧ ἐκαίματο ἡ Γερμανὴ του, δι' ἣν ἀτελεύτητα ἐπλάττε σχέδια.

Βεβαίως ἦν πολὺ ὀξυδερκής, ὥστε νὰ παρατηρήσῃ τὴν θλίψιν καὶ τὴν στενοχωρίαν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἀλλ' ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν διὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῶν ἀστεϊσμῶν του, πρὸς οὓς ἐκείνη ἀπῆντα δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος.

Χάριν αὐτῆς ἐγένετο ψάλτης εἰς Σαιν-Μερύ, δι' αὐτὴν ἐσκέφθη νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν ἡθοποιίαν, δι' αὐτὴν ἐπέζητει τὴν προαγωγὴν.

Οἱ δύο συναδέλφοι του συνέχαιρον αὐτῷ.

— Τὸ σπουδαιότερον ἐγένετο, εἶπεν. Ἡ τύχη μεταβάλλεται. Θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλους καλῆτέρα ἐποχὴ.

— Ὅχι δι' ἐμὲ, ὑπέλαθεν ὁ φίλος Ραβινώ, ὑψηλὸς καὶ λίαν ἰσχνὸς ἀνὴρ. Αὐτὸ δὲν πηγαίνει.

— Ἀ !

— Ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμα τίποτε δὲν κατόρθωσα.

— Τὸν καυμένον τὸν Ραβινώ !

— Δανεισέ με ὅσο φράγκα.

Ὁ Ραβού ὑπήκουσε.

— Δὲν ἔχω πολλὰ, εἶπεν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὀρολόγιον τοῦ οἰνοπώλου ἐσήμανε τὴν ἐβδόμην, ἡγέρθη.

— Αἱ, παιδιὰ, σὰς ἀφίνω· δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω· μὲ περιμένει ἡ σύζυγός μου. Καλὴν νύκτα.

Ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τῶν συναδέλφων του καὶ ἀπῆλθεν εὐθυμος, ἐπαναλαμβάνων καθ' ὁδόν τὸ μέρος τοῦ κωμικοῦ, ὅπερ εἶχεν ἀποστηθίσει, καὶ γελῶν ἀπὸ καρδίας.

Η'

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου τὸ σκότος ἐπῆρχετο.

Τὸ πρῶτόν του βλέμμα ἦν εἰς τὰ παράθυρα τῆς συζύγου του.

Ἦσαν κεκλεισμένα.

— Μὲ περιμένει, ἐσκέφθη.

Καὶ ἐσπευσμένῳ βήματι ἔβη πρὸς τὸν διὰ δόμον μηδόλως ἀναλογισθεὶς τὸν ἐδωδισμὸν, ὅτε οὗτος ἐκάλεσεν αὐτόν.

— Κύριε Ραβού !

— Εἰς τὰς διαπαγὰς σας, κύρ Ρωλεέ.

Ὁ ἐδωδισμὸς ἦν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τοῦ καταστήματός του.

Οἱ ὑπηρεταὶ μετὰ περιεργείας ἔστησαν ἐν τῷ ἐδωδισμῳλεῖῳ.